

свѣсѣмъ невинни хорица, нѣкои беззащитни бѣдняци.»

Стана дума за произхождението му, за което той каза, че прадѣдо му билъ българинъ отъ Велико-
-търново и кой знай по какви причини билъ напус-
тналъ отечеството си, та се заселилъ татѣва. За до-
казателство на това, изнесе ми единъ старъ рѣкописъ
написанъ на български съ църковни букви. Разгле-
дахъ го и намѣрихъ въ него добъръ материалъ отъ
историческа стойностъ. На една страница имаше напи-
сано, че въ 1395 год., кагато турцитѣ завзели Бъл-
гария, били запитани отъ римлянитѣ, на какво имен-
но основание вършатъ това? Въ отговоръ турцитѣ по-
сочили къмъ една пераида, окичена съ боеви орѣжия
и знамена. Това значело, че, ако обичатъ да знаятъ,
нека заповѣдатъ на бой. Слѣдствие на това било под-
готвена и подигната коалиционната война отъ запад-
нитѣ народи до Никополъ. За несполуката въ тоя рѣ-
кописъ се осжждаше руманския князь Мирчо, който
измѣнилъ тъкмо въ деня на сражението. Турцитѣ из-
лѣзли побѣдители, като оставили на бойното поле,
само въ единъ день, около 80,000 османлии. Отъ про-
тивната пѣкъ страна паднали повече отъ 100,000 ду-
ши жертви и пр. Бай Василь се съгласи да взема
рѣкописа и слѣдъ като си извадя нѣкои бѣлѣжки
да му го повърна.

Останахме още 4—5 деня на гости у бай Васи-
ля. Врѣмето отиваше все тъй зло, което помогна да
позабравимъ за врѣме конското петало. Нагласихме се,
че щомъ се дигне снѣга, да дойдемъ пакъ, па тогава
да търсимъ златото. Тия дни така прѣкарахме, слѣдъ
което Петъръ ни изпратилъ бѣ файтонъ за обратно
отпѣтуване. Крадцитѣ, които станаха причина да се
запилѣваме при бай Василя, бѣха заловени отъ по-
лицията, по гилзитѣ, намѣрени на мѣстото, кждѣто
бѣ извършено прѣстѣплението. Прѣстѣпниците били
румански резервисти. Било имъ раздадено по нѣкол-
ко патроня, не зная за каква цѣль. Когато се намѣ-
рили гилзитѣ, направили бърза ревизия на патронитѣ